Gelencei Gyöngyök

Csillagvirág 2001 Alapítvány „Az Ég Mennyezeti” című honlapján, melyet Fábi Jánoséknak köszönhetünk, a kazettás mennyezetek közt böngészve találtam meg, a gelencei csodálatos festett kazettás mennyezetet. Gelence, Erdélyben (jelenleg Románia) található. Ahogy elmélyedtem benne - az egyik - két egymásnak háttal lévő szarvast ábrázoló festett kazettát nézve, rögtön eszembe ötlött az a bizonyos gyűjtő, vagy - a magyar táltos hagyományban - éber pont, mely a lelkes lények háta mögött, a tér-idő egy-ség kiinduló ill. visszatérő helyeként található és melyről a miskolci őstörténeti konferencián Tibold Makk Szabina a To(l)t-ék sámánokról szóló telőadásában is beszélt. A hasonlatosság, valamint a szellemtanban használatos módszerek ilyen direkt ábrázolása arra késztetett, hogy a festett kazetták rendszerét az eddig ismert vizsgálati irányzatok mellett a Szkíta-Hun-Magyar Egy Isten hiten alapuló tátos szellemtan irányából is megvizsgáljam.

A teljes festett mennyezet kazettái közül a diadalív (az ősszövetség helye:” Ívet bocsájtok alá, hogy ne legyen többé vízözön...”) mellett a szószékről közvetlenül a mennyen látható központi helyen induló és a teremtés történetetének egy részét bemutató első öt „alakos” kazettát emelném ki igazolásul, természetesen tudva, hogy a többi kazettán lévő un. növényi szerves ábrázolások is ugyanazzal a súllyal és fontos jelentéstartalommal bírnak és teljességükben csak egységes szerkezetben értelmezhetők. A rajta lévő ábrák alapján, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a Szkíta-Hun-Magyar kereszténységen alapuló biblia pauperumnak (népi bibliának) is tekinthető, a gelencei festett kazettás mennyezet.

(52sz.)

(51sz.)

(50sz.)

(49.sz)

(48sz.)

A Szent Írás Ősszövetségi (Teremtés könyve) részének, - az eredeti Mezopotámia-Folyamközi teremtés történetnek az Enuma Elisnek - képei elevenednek meg a festett kazetták idevonatkozó képein, mintegy halpikkely formára festett, a tengerben való teremtés megtestesülésének keretébe foglalva, mintegy rímelve a Szent korona pártáján található égi eredetű vizekből, Ten-G(e)ar-ból való megtestesülés halmokból álló föld-ország-hegy jelentésre. Az igazolásul bemutatott első öt kazetta egyetemes

teremtéstörténeti egyik lehetséges értelmezése, sorrend szerint a következő:

Az első(52sz.) képen: „Isten lelke (szelleme) lebegett a vizek felett”. A második(51sz.) képen:, Tiamat a mélység anyja a Mindennek Szülője által teremtett a kígyók küzdelme a bősz sárkányszerű lényekkel a sötétség szörnyeivel, megszületik a naprendszerünk. A harmadik(50sz.), az egyben a kettő elvének megtestesülése, tudatára ébredése. A negyedik(49sz.) az egyszarvú (kornú) és Tiamat küzdelme. Az ötödik(48sz.)a Bárány (Bár-Án) azaz: Án-Bár, vagyis égi fényű új em-ber. Itt csak annyit kell még megjegyezni, hogy a középkori bárány ábrázolásaink többségének feje jellemzően párduc-szerű. Párduc vagyis Bár-Du-Iz, mely az égi eredet olvasata szerint Iz-Du-Bár azaz Nimrud a nagy égi vadász ókori neve.

A továbbiakban négy képet elemeznék részletesebben: Az egyik az úgynevezett Szent László herma, mely jelenleg Győrben található, a további három kép, a gelencei templom festett kazettái közül való.

Szent Lászlót ábrázoló hermán lévő korona többek közt azért figyelemre méltó, mert nagy hasonlóságot mutat, az első(52sz.)képen látható gelencei - általam „Isten lelke (szelleme) lebegett a vizek felett” bibliai hasonlattal jellemzett, vagy másként „Élő Hun koronának” elnevezett - festett mennyezeti táblaképpel. A hermán lévő un. liliom-os keresztek (LiL-(i)-Óm azaz Óm lélek iránymutatása) közt lévő (negatív) tükör terek sziű-vet (szív) formálnak, úgy mint a festett kazettán is.

(52 sz.)

Ha elmélyülünk az élő hun hagyományainkat is magába foglaló és ennek megfelelően „Élő Hun koronának” nevezhető kép olvasatában, akkor amellett, hogy első ránézésre az áldozati étel készítésére szolgáló hun üstökkel való hasonlatosság jut eszünkbe, a következőkre érdemes még odafigyelni, miképpen írja le, képi nyelven a teremtés egyetemes körforgását:

- Az adott kép (52 sz.)(káp-rázat) a határtalan térből négysarkúan meghatározott kereten belül, élő 12 hó-nap-éves koszorúval (alul-felül kettős napú ekliptikával jelzett) körbeírt NiN-cs, melyben a lélek hangjának csendülése során megtestesülő fénycseppek, a korona felső részén, pozitív és negatív szív alakú formában körbeírják a lélek testet öltését szimbolizáló, test- vagy maglelkeket és a szabad lelkeket. A *maglélek* testet öltéséhez szükséges női és férfi szíű (szív) minőségeket a két szélén ill. a „kettő az egy, az egy az kettő: azaz kettőben az egy” alapelvet követő testet öltő szíű-lőket középen ábrázolták, mely az együttes kettősségével magában hordozza a megtestesülés után a negatív tér által kirajzolt szív-út-at, valamint ennek körbejárásával a visszatérést és feloldódást a NiN-ben „Bocsájtsd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek” A lelkiismeret tisztaságát, a feddhetetlen kifogástalanságát, a *szabad lelkeket* (hun) szimbolizáló liliomok felett található csillagok ragyogásának fénye biztosítja

- A korona középső részén található ék-kövek itt még ég-kövek melyben 7+1-es fénymagokból álló rend figyelhető meg, a körből 4 körrel kikerített, kör-osztással ábrázolt sarkára állított rombusz jellegű kör-öszt-ben. Az ég-köveket meghatározó körforgás hármas rendje, megmutatja az utat, a születés „D”-

agadástól a kiteljesedésen át a „C”-sökkenésel járó elmúlásig. Pl. Holdfázisok, napfogyatkozások stb.

- A korona középső része alatt található bárkaszerű ábrázolás, melyet az Ég kövekből kiáradó vizek osztanak ketté. Bal oldalon fehér üres-ég, jobb oldalon vörös pírkanó-ég a kétszeres öt (T-(en)-íz) elem rendszert jelző fénykereszt található Andráskereszt formában ábrázolva, mely a fény halálát, azaz a testet öltését jelzi.

Áttérve a harmadik (50sz.) kép, az egyben a kettő elvének megtestesült tudatára ébredéseként jellemezhető és a testet öltő „élő hun-magyar koronának” is nevezhető (50sz.) festett mennyezeti táblaképpel folytatva érdemes felfigyelni arra, hogy míg az előző szellemszinten fogalmazza meg a teremtés történetet, addig ez a táblakép már kifejezetten Hunor-Magor, azaz Csaba királyfi Szkíta-Hun-Magyar őseinek köztestérben lévő csillagmítoszi teremtéstörténetéről beszél.

(50sz.)

Azt hiszem eléggé közismert, az egymásnak háttal álló és kifelé nyilazó szkíta harcos ábrázolás hol a szkíták a hátukkal összeérnek, s így válnak ketten eggyé, test-véri barátságban (bar-ata-mú = fény-atya-fiu = atyámfia = barátom). Itt a két szarvas ugyanezt a minőséget jelenti.

Még egy fontos dolgot szeretnék megjegyezni, mielőtt még részletezném az ábrát. Ez a magyar nyelvben lévő Bűn fogalma. Azért lényeges, mert ezen a festett kazettán pontos ábrázolásban jelenik meg. Először is ez a fogalom, mint bűn, nem keverhető össze a vétek és egyéb elítélendő fogalmakkal. Még a katolikus egyházi rendben is azt mondjuk, „Én vétkem, én igen nagy vétkem..” Tehát ahogy én a csallóközi nagyanyámtól ismerem, ez azt jelentette, hogy Bő-Űnő, ami egybe olvasva és az utolsó „ő” hang lekopása után adja a Bőűn fogalmát, mely valóban hasonlít a keleti Wű -höz, sőt kimondható hogy azzal egylényegű. Ez pedig ténylegesen, - mint az előző festett kazettán is látható - ezen a kazettán már két szarvas borjú által megtestesített formában a fény testet öltését jelenti, azaz a fény anyagba sűrűsödését. Ennek felszabadítása lesz a feladata Bar-abba-as (fény-atya) sötétség börtönéből való kiszabadítása után Jézusnak, az Ő kegyelmének elnyerésével, élő minőségű áldozatvállalásával, benne mint fényatyában való feloldódásban ill. eggyé válásban, mint az, az „élő Krisztust” ábrázoló festett kazettán látható. Ezért mondják, hogy az eredendő bűn a bűnbeeséssel kezdődik. De ez, viszont az élet szentsége, mely nem ítélhető el sőt... Azt hiszem így már érthető, Mária hét fájdalma is, melyet a magyar kereszténység Szent Zsófia hét koronájának elnyerésével azonosít, valamint hogy az üdvtörténet nem ér véget a kereszthalállal, és a feltámadással, hanem Mária mennybemenetelével. Ez egyébként az Űnő a hét ágú szarvasaganccsal, a Nagy Boldogasszony egy személyben hét minőséggel, Mária a hét kisasszonnyal, azaz a Magyarok Nagy Asszonyával.

Most lássuk az ábrát. Ha jól megfigyeljük a képet, a két szarvasborjú a hátán, az úgynevezett gyűjtő vagy a magyar tátos hagyomány É-Ber (az ép-teljes belső elindító rend fénye) pontjában érintkezik ott, ahol

az előző kazettán a „kettőben az egy” alapelvet követő testet öltő szíű-lőket középen ábrázolták. Igen ám de most jön a csoda(szarvas), mivel ugyanez a pont adja az Űnő orrát ill. száját. A két szarvasborjú közt a csillaggal jelölt homlokot, míg a Szarvas Űnő szemét, a két borjú szeme együttesen adja, mint igi-ző szemet. Miután az Űnő megszülte, az Ő csodaborjait az egyben a kettőt, azaz Hunort és Magort, akik együttesen alkotják az élő minőséget, mert Hunor a *szabad lélek,* (a Hun fogalma a kínai nyelvben szabadlelket jelent), míg Magor a *test-lélek* megtestesítője, akkor a háttérből a csillag ős-vén(y)-ről igi-izgatja a testük és lelkük harmonikus fejlődését, egyengeti számukra a bódogság útját a csillagösvény felé. Itt kell még megjegyezni, hogy a középkori magyar templomaink nagy részében ezért található Szent Kristóf a vándorok, vagy úton lévők védőszentjének ábrázolása, mert itt is az ősi szkíta-hun-magyar keresztény hagyomány él tovább úgy, mint Kristóf a test lélek (Krisztusi), míg a vállán a kis ember a szabad lélek (Ter-em-tő Isten) megtestesítőjeként.

Ezután nézzük egy kicsit a részleteket. Ha összevetjük az előző ábrával és megnézzük a borjak helyén lévő ábrákat, akkor azt látjuk, hogy a bal oldali borjú helyén van a női minőséget jellemző szív ábra, míg jobb oldalon a férfi minőséget jelentő szív ábra. Ezért a bal oldali hely csak Magor lehet, hiszen Ő a testlelket megtestesítő, tehát testet adó, míg Hunor a szabad lelket megtestesítő, tehát a testet öltő. Ezt, a két testben lévő liliom-os keresztek (LiL-(i)-Óm azaz Óm lélek iránymutatása) középső szárának eltérő ábrázolása is egyértelműsíti, hiszen Magor testén magszerűen ölt testet, míg Hunor testén lélekmadár(szárny)ként ölt testet. Ugyanígy megfigyelhető a szemekben is az eltérés, ahol a fogyó és növekvő holddal ábrázolt szemekben egyúttal megfeleltethető a napfogyatkozás is. A két szem közül Magor szeme Ozirisz szeméhez hasonlóan a spirálgalaxisra rímelő ívet mutat, mely köztudottan az élet megtestesülésének alapfeltételeit hordozza, míg Hunor szeme kifejezetten centrális csillagszem mely az anyagból felszabadított lélek szabad mozgását jelzi. Magor testén lévő fogasság szintén a testet öltésre utal ugyanúgy, mint a sólyom, illetve a turul ábrázolások esetén a fogasság. Ez biztosítja a testet öltéshez szükséges megakadást. A szarvak agancsaiban is megfigyelhetünk eltérést Magor esetében a hétágúság, míg Hunor esetében az ötágúság (pentatónia) figyelhető meg.

Ha megfigyeljük a koszorúval körbeírt ábrát itt egyértelműen szétválnak az égi és a földi vizek, az égszerek itt már ékszerekké váltak. A teremtett világ attól függetlenül, hogy elindul egy anyagba süllyedés felé, kapcsolatát, az élőfa minőségével, a tejúton keresztül az élő koszorún átfolyó és a végtelen nin-csbe kapaszkodó gyökereivel mindig képes megújítani.

(60sz.)

Befejezésül, a teljesség igénye nélkül, hadd említsek néhány gondolatot az élő Krisztus ábrázolásról is. A

(60sz.)táblaképen figyeljük meg a kereszt felett látható szívet mely, mint a szív tükre, a szer-etet-ről és a már fent kifejtettekről szól. A kereszt felső szárán egy fénycseppet lehet látni, mely az élet keresztjének, az Ank keresztnek, (valamint a gyönyöspatai volt Pálos oltár keresztjének, Mária születésének, mint életet adónak) megfelelő. A fején a szellemiségét sugárzó hajon kívül megjelenik a korona csakránál a szabad lélek lilioma, a HUN. A kezében a hétágú életfa, melynek 7. ága a Szent Mihályi ítélkező kard. Ez a Krisztus ül és mosolyog. Két oldalán az életfák nőnek. Baloldalon a kis templommal a testet adó világot, míg a jobb oldalon kehellyel és a lélek liliommal, a testet öltött világot jelzi.

A Szkíta-Hun-Magyar keresztény népünk számára, mint ez a táblakép is bizonyosságot tesz felőle nem a szenvedő Krisztus volt a meghatározó. Számunkra mindig is igaz volt az, - mint ez Máté evangéliumában is olvasható -, hogy „ Atyám engedd kiürítenem a kelyhet, de ne azért, hogy úgy legyen ahogy én akarom, hanem azért, hogy úgy legyen ahogy te akarod" Ez pedig nem a „feláldozom magam vagy másokat a megváltásért cserébe" -féle szenvedéssel egylényegű, hanem azzal az áldozat vállalással, mely a romlatlan testet képviselő Bódogasszonyi minőség, mely az örök élet szentségével egylényegű, mikor is „annak a fának gím-il-cséből (*gím* szarvas *ill*ékony cse*cséből*) ejéndesz" azaz ájtatosan, ajándékkal, áldozatot vállalsz. Ő, a Magor minősége. Ha ezt az áldozatot meghozza a testet öltött, akkor a benne élő Hunor mint szabad lélek, test-ámen-tum által elnyeri a halhatatlanságot azaz egylényegűvé válhat a csillag homlokú, IGI-ző szemű csoda-(GÍM)-szarvas-(ŰNŐ)-vel, s feloldódhat a NIN-cs-ben, NIN-h-URSZÁG-ban.

Mellékletek:

A Gelencei festett kazettás mennyezet az alábbi internetes címen érhető el:
http://mennyezet.naput.hu/html/main.html

(A festett kazetták számozása, Fábi János által meghatározott számozását veszi át.)

Magyar Adorján: Részlet a Hunor és Magor gyermekkora című írásból

„Megjelent akkor az Égen a gyönyörűséges, nagy Csodaszarvas. Ezer ágabogán ezer tündöklő Csillag – mint ezer égi gyertya – gyújtatlan gyulladozott ki egyik a másik után és ahány szőre szála volt, annyi Csillag ragyogott a két oldalán is. Homlokára volt Tündér Ilona fényes Est-Hajnal-csillaga. Sötétkék volt a szőre s a két agancsa, mint az éjjeli Ég, ezüstösen fehér pedig a hasa, mint a felhők a holdfényben. Büszke tartással, isteni fenséggel jött le az Égről, nesztelenül végiglépdelt a hófehér fövényen, aztán fejét lehajtva, a bölcsőt, annak két fülénél fogva, szarvai közé akasztotta, belement a nagy folyóvízbe s úszni kezdett a túlsó part felé.

Óh, milyen csodálatosan szép volt ez ! ... Hogy ragyogott, csillogott-villogott és tükröződött reszketve a vízben a sok ezüstös, aranyos, zöldes meg pirosas fényű Csillag ! ... A két aranyhajú gyermek meg csendesen aludott a szarvak között ringó piros, tulipános bölcsőben..."

A teremtés hét napja a biblia alapján:

1. Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.
2. A föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.
3. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.
4. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől.
5. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, ***első nap.***

6. És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsza a vizeket a vizektől.
7. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.
8. És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, ***második nap.***

9. És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. 10. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.
11. Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.
12. Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek

gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.
13. És lőn este és lőn reggel, ***harmadik nap.***
14. És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknek.
15. És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.
16. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.
17. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre;
18. És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó.
19. És lőn este és lőn reggel, ***negyedik nap.***

20. És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén.
21. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.
22. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.
23. És lőn este és lőn reggel, ***ötödik nap***.

24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn.
25. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó.
26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.
27. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket.
28. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.
29. És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.
30. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld füveket adom eledelül. És úgy lőn.
31. És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, ***hatodik nap.***

1. És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege.
2. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék ***a hetedik napon*** minden munkájától, a melyet alkotott vala.
3. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.
4. Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté,

Gím szó jelentéséről:

Gím mint csodaszarvas. Ebben az estben a szarvasság minőségét jelzi mint az a szkíta vereten is látható mivel a az aranyozott szarvú hím, mint Űnő a borját szoptatja. Ez a jószág androgün, azaz hím-nős jellegű (egyben a kettő ami természetesen nem azonos a „melegek” fogalmával)

Ez támasztja alá a Gím szó azon jelentését mely a hangok önálló értelmezése szerint a „Kezdetben vala az i**G**e” iránymutatását jelenti: G-Ím

„annak a fának gím-il-cséből (*gím* szarvas *ill*ékony cse*cséből*) ejéndesz” azaz ájtatosan, ajándékkal, áldozatot vállalsz.

G(y)ímes: terület neve Erdélyben. A néphagyomány szerint innen fog a világ, végezete után, ismét benépesülni a föld. Nómen est Ómen azaz a Név az Végzet. Lásd Szent Írás teremtés könyve. Az már csak ráadás, hogy a Gímesben lakó Csángók nevének jelentése is a Csa-ang-ó (Csendülő apadás-égi/an/kezdete/G/- teljessége) beszélő név. Az ang az ank fogalmának égi szintje, mint például az ég-szer vagy az ék-szer esetében.stb.

Miskolc, 2007.08.31-én Rostás László